

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ & ΔΙΑΙΤΗΣΙΑΣ

ΕΔΡΑ: Πλατεία Βικτωρίας 7, Αθήνα 10434 ☎210 88 14 922 ☎210 88 15 393 ✉info@omed.gr

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ: Πολυτεχνείου 21, Θεσσαλονίκη 54626 ☎2310 517 128 ☎2310 517 119

Προς:

- 1. Ομοσπονδία Βιομηχανικών Εργατοϋπαλληλικών Σωματείων (ΟΒΕΣ),**
Κάνιγγος 31, 106 82 Αθήνα
- 2. Σύνδεσμο Ελληνικών Βιομηχανιών, Ξενοφώντος 5, 105 57 Αθήνα**

ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΗ

33/2007

«Για τους όρους αμοιβής και εργασίας του προσωπικού των βιομηχανικών επιχειρήσεων επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου όλης της χώρας»

(Πράξη Κατάθεσης Υπ. Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας: 19/17-7-2007)

- 1.1. Με αίτησή της προς τον Ο.ΜΕ.Δ. (αριθμ. πρωτ. 029/14.6.2007) η δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων, με την επωνυμία «ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΩΝ ΕΡΓΑΤΟΥΠΑΛΛΗΛΙΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ» (ΟΒΕΣ), ζήτησε την παροχή υπηρεσιών Διαιτησίας, για την επίλυση της συλλογικής διαφοράς εργασίας, που δημιουργήθηκε μεταξύ αυτής και της εργοδοτικής συνδικαλιστικής οργάνωσης με την επωνυμία «ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ» (ΣΕΒ).

Η διαφορά αφορά τη σύναψη εθνικής κλαδικής συλλογικής σύμβασης εργασίας, που θα ρυθμίζει τους όρους αμοιβής και εργασίας του προσωπικού των βιομηχανικών επιχειρήσεων επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου όλης της χώρας.

- 1.2. Την 21.6.2007, με κλήρωση, αναδείχθηκα Διαιτητής και την 26.6.2007 ανέλαβα τα καθήκοντά μου.
2. Με πρόσκλησή μου κάλεσα τα ενδιαφερόμενα μέρη σε ακρόαση, για συζήτηση της διαφοράς, στις 2.7.07 και ώρα 12.00, στα γραφεία του Ο.ΜΕ.Δ. στην Αθήνα (Πλατεία Βικτωρίας 7).

Κατά τη συζήτηση παραστάθηκαν νόμιμα τα ενδιαφερόμενα μέρη, με τους εξουσιοδοτημένους εκπροσώπους τους.

3. Αφού έλαβα υπόψη:

- 3.1. Ότι η προσφυγή στη Διαιτησία νόμιμα έγινε, μονομερώς, από την ενδιαφερόμενη συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων, μετά την άρνηση της διαδικασίας της μεσολάβησης, από την εργοδοτική πλευρά.
- 3.2. Την από 27.4.2007 έγγραφη «Εξώδικη Δήλωση» της συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων «Περί Καταγγελίας» της προηγούμενης συλλογικής ρύθμισης (6/2006 διαιτητική απόφαση), με την οποία καλείται η πιο πάνω εργοδοτική οργάνωση σε έναρξη διαπραγματεύσεων, για υπογραφή νέας.
- 3.3. Ότι η καταγγελία κοινοποιήθηκε στην εργοδοτική συνδικαλιστική οργάνωση και στο Υπουργείο Απασχόλησης και Κοινωνικής Προστασίας και αναφέρει και τα προς διαπραγμάτευση θέματα.
- 3.4. Το από 6.6.2007 πρακτικό μεσολάβησης του Μεσολαβητή του Ο.ΜΕ.Δ. Α. Ζησιμόπουλου, με το οποίο διαπιστώνεται απ' αυτόν άρνηση μεσολάβησης του Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών.
- 3.5. Όλα τα έγγραφα, που υπάρχουν στο σχετικό φάκελο της συλλογικής διαφοράς (υπ' αριθμ.6/2006, 48/2005, 42/2004 και 53/2003 διαιτητικές αποφάσεις, υπ' αριθμ. 179/2004 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, υπ' αριθ. 8222/06 σε σχέδιο απόφαση του Εφετείου Αθηνών, από 15-12-2003 γνωμοδότηση Γ. Λεβέντη, από 15-9-2003 γνωμοδότηση Δ. Ζερδελή).
- 3.6. Τις θέσεις που ανέπτυξαν τα μέρη, στην ως άνω συνάντηση.

Ειδικότερα ο ΣΕΒ υποστήριξε ότι η ΟΒΕΣ δεν έχει δικαιοπρακτική ικανότητα διότι δεν πληροί τις προϋποθέσεις του ν. 1264/82. Με το από 2.7.07 υπόμνημα, που κατατέθηκε στον ΟΜΕΔ με αριθμό 1342/07 υποστήριξε ότι :

- α) Ο ΣΕΒ είναι αντίθετος σε κάθε μορφή υποχρεωτικής διαιτησίας, διότι προσκρούει στο άρθρο 6 της 154 ΔΣΕ, την οποία κύρωσε η Ελλάδα με το ν. 2403/96. Ο νόμος 1876/90 εισάγει την μονομερή προσφυγή στην διαιτησία και επί πλέον καθιστά δεσμευτική την ΔΑ για τα μέρη. Τούτο είναι υποχρεωτικό σύστημα διαιτησίας, στο οποίο είμεθα αντίθετοι.
- β) Η ΟΒΕΣ δεν έχει τη μορφή της συνδικαλιστικής οργάνωσης, όπως προβλέπεται από τις διατάξεις του ν. 1264/82 και δεν νομιμοποιείται για τη σύναψη ομοιοεπαγγελματικής ΣΣΕ, ούτε κλαδικής, αφού η Βιομηχανία δεν είναι κλάδος.

γ) Από τον χώρο αυτό, ο ΣΕΒ έχει ένα μόνο μέλος, την εταιρεία ΣΕΛΜΑΝ Α.Ε., η οποία δεσμεύεται από επιχειρησιακή ΣΣΕ, που υπόγραψε με το επιχειρησιακό σωματείο.

3.7. Σχετικά με τις παραπάνω απόψεις του ΣΕΒ, παρατηρούνται τα εξής :

3.7.1. Για την υποχρεωτικότητα της Διαιτησίας του ν. 1876/90 , την αντίθεσή της στη διάταξη του άρθρου 6 της 154 ΔΣΕ και τον αναγκαστικό χαρακτήρα της.

3.7.2. Η υπ' αριθ. 25/2004 απόφαση της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, έκρινε τα εξής :

α) Το θεσπιζόμενο με το ν. 1876/90 σύστημα επίλυσης των συλλογικών διαφορών εργασίας, που εμπεριέχει ουσιώδη προαιρετικά στοιχεία, δεν προσκρούει στο άρθρο 22 του Συντάγματος, διότι η μεσολάβηση και η διαιτησία ανατέθηκαν σε επιφορτισμένα με την άσκηση του δημόσιου τούτου λειτουργήματος πρόσωπα, που επιλέγονται κατά την διαγραφόμενη, στο νόμο, διαδικασία, οι δε μεσολαβητές και οι διαιτητές που αποτελούν ειδικό σώμα και έχουν πλήρη ανεξαρτησία, κατά την εκτέλεση των καθηκόντων τους, συνιστούν όργανα του με νόμο ιδρυθέντος Ο.ΜΕ.Δ., νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου, με το οποίο συνδέονται με σύμβαση παροχής ανεξαρτήτων υπηρεσιών.

β) Με τις διατάξεις διαιτησίας του ίδιου νόμου και μάλιστα εκείνη του άρθρου 16 παρ. 1γ, που προβλέπει δικαίωμα μονομερούς προσφυγής της συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων στη διαιτησία, δεν παραβιάζεται η αρχή της ισότητας (άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος), διότι αυτή έχει ενταχθεί σε ένα πλέγμα διατάξεων που εξασφαλίζουν σε καθένα των δύο παραγόντων (εργαζομένους και εργοδότες) δυνατότητες και ευχέρειες ισορροπίας στη λειτουργία των αντιθέτων συμφερόντων αυτών, χάριν του γενικού συμφέροντος της εργασιακής ειρήνης. Καθ' όσον ο νόμος καθιέρωσε, κατ' αρχήν, τον κανόνα της εκούσιας διαιτησίας (άρθρο 16 παρ. 1 περ. α) και κατ' εξαίρεση, χορήγησε δικαίωμα μονομερούς προσφυγής στη διαιτησία: α. σε οποιοδήποτε μέρος, όταν το άλλο αρνήθηκε τη μεσολάβηση (αρθρ. 16 παρ. 1 περ. β). β) στη συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων, εφόσον αποδέχθηκε την πρόταση του μεσολαβητή, που απέρριψε ο εργοδότης (άρθρ. 16 παρ. 1 περ. γ) στην εργοδοτική πλευρά, ειδικά στις επιχειρησιακές ΣΣΕ, καθώς και στις συμβάσεις των επιχειρήσεων και οργανισμών κοινής ωφέλειας, αν αποδέχθηκε την πρόταση του μεσολαβητή που απέρριψε η πλευρά των εργαζομένων (άρθρ. 16 παρ. 1 περ. δ).

Για τη μονομερή μάλιστα προσφυγή στη διαιτησία, της συνδικαλιστικής οργάνωσης των εργαζομένων, αξίωσε η οργάνωση αυτή να έχει αποδεχθεί την πρόταση του μεσολαβητή (που ως τρίτος προτείνει αντικειμενικά δική του λύση, στο πλαίσιο των προτάσεων των δύο μερών), ενώ αναστέλλεται η άσκηση του δικαιώματος της απεργίας, για διάστημα δέκα (10) ημερών από την ημέρα της προσφυγής.

- γ) Οι διατάξεις του ν. 1876/90 δεν είναι αντίθετες ούτε προς τη διάταξη εκείνη του άρθρου 8 του Συντάγματος, που ορίζει ότι «κανένας δεν στερείται χωρίς τη θέλησή του το δικαστή που του έχει ορίσει ο νόμος. Δικαστικές επιτροπές και έκτακτα δικαστήρια, με οποιοδήποτε όνομα, δεν επιτρέπεται να συσταθούν». Αυτό διότι προεχόντως ο διαιτητής του ν. 1876/90 με τις υπηρεσίες που προσφέρει (ρύθμιση των όρων αμοιβής και εργασίας εργαζομένων) δεν δικαιοδοτεί αλλά ασκεί κανονιστική λειτουργία, στηριζόμενη στο Σύνταγμα και τον ως άνω νόμο.
- δ) Τέλος και όσον αφορά τη σχέση του ν. 1876/90 με το άρθρο 6 της 154/81 Διεθνούς Σύμβασης Εργασίας (ΔΣΕ), που κυρώθηκε με το ν. 2403/96, κατά το οποίο: «οι διατάξεις της σύμβασης αυτής δεν παρεμποδίζουν τη λειτουργία συστημάτων επαγγελματικών σχέσεων στα οποία η συλλογική διαπραγμάτευση λαμβάνει χώρα στο πλαίσιο μηχανισμών ή θεσμών συμφιλίωσης και/ή διαιτησίας, στους οποίους μετέχουν εκούσια τα μέρη της συλλογικής διαπραγμάτευσης», η ίδια απόφαση έκρινε ότι: «Από τη διάταξη αυτή κατ' αρχήν δεν απαγορεύεται ευθέως και με απόλυτο τρόπο, η υποχρεωτική διαιτησία, αλλά διευκρινίζεται απλά ότι οι διατάξεις της Σύμβασης δεν παρεμποδίζουν τη λειτουργία συστημάτων επαγγελματικών σχέσεων, στα οποία η συλλογική διαπραγμάτευση των μερών είναι εκούσια. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 5 παρ. 1 αυτής «πρέπει να λαμβάνονται μέτρα που συμβιβάζονται με τις εθνικές συνθήκες με σκοπό την προώθηση της συλλογικής διαπραγμάτευσης», κατά δε το άρθρο 4 «εφόσον η εφαρμογή αυτής της σύμβασης δεν διασφαλίζεται με συλλογικές συμβάσεις, διαιτητικές αποφάσεις, ή κάθε άλλο τρόπο σύμφωνο με την εθνική πρακτική πρέπει να διασφαλίζεται με την εθνική νομοθεσία». Τέλος κατά το άρθρο 8 της σύμβασης «τα μέτρα που λαμβάνονται για την προώθηση της συλλογικής διαπραγμάτευσης δεν μπορούν να θεσπίζονται με τρόπο που να εμποδίζει τη συλλογική διαπραγμάτευση». Από τις συνδυασμένες αυτές διατάξεις προκύπτει ότι η ΔΣΕ με αυτές κάνει υποδείξεις προς τους εθνικούς νομοθέτες να προσαρμόσουν την εσωτερική νομοθεσία τους ώστε οι σχετικές ρυθμίσεις να εξασφαλίζουν τις εκούσιες συλλογικές διαπραγματεύσεις, με μέτρα πρόσφορα, ανάλογα με τις εθνικές συνθήκες.

Παρέχουν δηλαδή οι άνω διατάξεις απλά κατευθυντήριες οδηγίες προς την εσωτερική νομοθεσία των χωρών που προσχώρησαν στη Σύμβαση και δεν αποτελούν κανόνες εσωτερικού δικαίου. Μετά την επικύρωση της ΔΣΕ με το ν. 2403/96 δεν ακολούθησε κάποια πρόσθετη νομοθετική πράξη υλοποίησής της, που να θέτει κανόνες ουσιαστικού δικαίου, από τους οποίους να δημιουργούνται δικαιώματα και υποχρεώσεις υπέρ ή σε βάρος των συναλλασσομένων ιδιωτών. Ούτε βέβαια ο κανόνας του άρθρου 28 παρ. 1 του Συντάγματος μπορούσε να προσδώσει σε αυτή τη ΔΣΕ κανονιστική δύναμη, που δεν είχε η ίδια. Εξ' άλλου οι παραπάνω υποδείξεις, καθ' όσον αφορά την ελληνική έννομη τάξη, έχουν υλοποιηθεί με το Σύνταγμα, που κατοχυρώνει την ελευθερία των συλλογικών διαπραγματεύσεων και την ελεύθερη άσκηση του συνδικαλιστικού δικαιώματος, αλλά και με το ν. 1876/90, δεδομένου ότι ο θεσμός της υποχρεωτικής διαιτησίας δεν επιβάλλεται ως αποκλειστικό σύστημα διαιτησίας και δεν εκτοπίζει το βασικό στόχο, δηλαδή την προτεραιότητα των συλλογικών διαπραγματεύσεων, αλλά ενεργοποιείται μόνο κατ' εξαίρεση σε περίπτωση που αυτές (διαπραγματεύσεις) αποτύχουν. Παρέπεται από αυτά ότι οι διατάξεις του ν. 1876/90 και μάλιστα εκείνη του άρθρου 16 παρ.1 όχι μόνο δεν αντίκεινται στο άρθρο 6 της 154 ΔΣΕ, αλλά εναρμονίζονται πλήρως προς αυτό, αφού επιδιώκουν την ειρηνική επίλυση των συλλογικών διαφορών, σε κλίμα συμφιλίωσης, χωρίς οξύτητες και πιέσεις».

Έτσι, με βάση τα όσα προαναφέρθηκαν, δεν είναι βάσιμοι οι ισχυρισμοί του «Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών» (ΣΕΒ), περί αντιθέσεως των διατάξεων του ν. 1876/1990 και μάλιστα εκείνης του άρθρου 16 παρ.1, στο άρθρο 6 της 154 ΔΣΕ.

3.7.3.Ως προς την προβαλλόμενη από τον ΣΕΒ, ένσταση περί του ότι η ΟΒΕΣ δεν έχει τη μορφή της συνδικαλιστικής οργάνωσης, όπως προβλέπεται από τις διατάξεις του ν. 1264/82.

Η διάταξη του άρθρου 23 του Συντάγματος διασφαλίζει τη συνδικαλιστική ελευθερία με τα συναφή προς αυτή δικαιώματα και υποχρεώνει το κράτος να λαμβάνει τα προσήκοντα μέτρα για την ακώλυτη άσκησή τους. Η διάταξη του άρθρου 22 παρ.2 αναφέρεται άμεσα στο θεσμό της συλλογικής συμβάσεως και οριοθετεί τις σχέσεις της με το νόμο, ενώ η παρ 2 του άρθρου 23 κατοχυρώνει άμεσα το δικαίωμα στην απεργία των εργαζομένων

Η ίδρυση της συνδικαλιστικής οργάνωσης είναι απόρροια της ατομικής συνδικαλιστικής ελευθερίας. Από την κατοχύρωση αυτή προκύπτει η προστασία

της απέναντι στην κρατική εξουσία, την εργοδοτική και των ιδίων των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Η θετική συνδικαλιστική ελευθερία περιλαμβάνει το δικαίωμα κάθε εργαζόμενου για σύσταση συνδικαλιστικής οργάνωσης, για ελεύθερη συμμετοχή σε συνδικαλιστική οργάνωση που προϋπάρχει και για την παραμονή του σ' αυτήν.

Σύμφωνα με το άρθρο 2 της δ.σ.εργ.άρ.87 «οι εργαζόμενοι και οι εργοδότες δικαιούνται άνευ οιασδήποτε διακρίσεως και άνευ προηγουμένης αδείας **να συνιστούν οργανώσεις της εκλογής τους** και να καθίστανται μέλη των οργανώσεων τούτων υπό μόνο τον όρο να συμμορφούνται προς τα καταστατικά των εν λόγω οργανώσεων».

Με την προτεραιότητα των καταστατικών, έναντι του νόμου, που αναγνωρίζεται από το άρθρο 3 της 87 ΔΣΕ, διασφαλίζεται βέβαια κατά κύριο λόγο η ελευθερία στο περιεχόμενο του καταστατικού και γενικά η εσωτερική αυτονομία. Ενδιαφέρει όμως και την ελεύθερη σύσταση γιατί δίνεται προτεραιότητα στη θέληση των ενδιαφερομένων για τον καθορισμό των θεμάτων που επηρεάζουν το καθεστώς της ίδρυσης, **όπως για παράδειγμα είναι ο καθορισμός των γεωγραφικών και επαγγελματικών ορίων στη δράση της οργάνωσης** (βλ.άρθρ.2 δ.σ.εργ. αρ.87 και κυρίως τη θεμελιώδη φράση «**να συνιστούν οργανώσεις της εκλογής των**» που επιτρέπει την ελευθερία οργάνωσης σε τοπικό, περιφερειακό, εθνικό ή και διεθνές επίπεδο, την ελευθερία οργάνωσης κλαδικών ή διακλαδικών οργανώσεων και την ελευθερία του ιδεολογικού προσανατολισμού).

Η κατοχύρωση της συνδικαλιστικής ελευθερίας εμπεριέχει ως ατομική συνδικαλιστική ελευθερία το δικαίωμα πολλαπλής συμμετοχής και ως συλλογική συνδικαλιστική ελευθερία, την αρχή της πολλαπλότητας των συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Στα πλαίσια της ισχύος της αρχής της πολλαπλότητας των συνδικαλιστικών οργανώσεων δεν απαγορεύεται καταρχήν η ίδρυση και λειτουργία στον ίδιο τόπο περισσοτέρων επαγγελματικών συνδικαλιστικών οργανώσεων που συγκροτούνται από μέλη που ασκούν λόγου χάριν το ίδιο επάγγελμα ή απασχολούνται στον ίδιο κλάδο.

Η επιλογή του είδους της οργάνωσης που θα συσταθεί ανήκει στις θεμελιώδεις συνδικαλιστικές ελευθερίες. Ο ν. 1264/82 δεν θέτει ως προϋπόθεση ίδρυσης συνδικαλιστικής οργάνωσης τη συνάφεια του επαγγέλματος ή του κλάδου, αρκούμενος στην ιδιότητα του μισθωτού.

Η ομοιογένεια στην κοινότητα των συμφερόντων που εκπροσωπούνται δεν

αποτελεί ουσιώδες στοιχείο και γι' αυτό είναι δυνατή η συγκρότηση συνδικαλιστικών οργανώσεων με ετερόκλητα επαγγελματικά συμφέροντα.

Ανήκει λοιπόν στους ενδιαφερομένους να προσδιορίσουν το κοινό συμφέρον που τους ενώνει, σε ποια έκταση συμπίπτουν τα συμφέροντά τους και πώς αυτά θα προαχθούν (βλ. άρθρ.2δ.σ.εργ.87).

Ωστόσο γίνεται δεκτό ότι νόμιμος είναι ο σχετικός προσδιορισμός της συγγένειας των εκπροσωπούμενων συμφερόντων.

Και αυτό διότι δεν θα είναι δυνατή η άσκηση του συνόλου των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων, όπως η σύναψη συλλογικών συμβάσεων (βλ. άρθρ. 3 παρ. 1 ν. 1876/1990), ενώ νόμιμα αλλά με δυσχέρειες θα μπορούν να κηρύξουν απεργία. ***Δεν πρέπει όμως να συνδέεται η δυνατότητα ίδρυσης μίας συνδικαλιστικής οργάνωσης στη βάση της γενικής κοινότητας συμφερόντων, όπως στην προκειμένη περίπτωση η ΟΒΕΣ, με τη δυνατότητα άσκησης του συνόλου των συνδικαλιστικών δικαιωμάτων.***

Η διάκριση των οργανώσεων σε αντιπροσωπευτικές και μη αντιπροσωπευτικές, καθώς και η αναγνώριση από το νόμο των Εργατικών Κέντρων, που δεν έχουν δικαίωμα σύναψης συλλογικών συμβάσεων, που η νομιμότητά τους δεν αμφισβητείται, το επιβεβαιώνει.

Συμπερασματικά η ΟΒΕΣ είναι νόμιμα συνεστημένη συνδικαλιστική οργάνωση του ν. 1264/82. (βλ. και την υπ' αριθ. 8222/06 απόφαση του του Εφετείου Αθηνών, για την οποία γίνεται εκτενής λόγος παρακάτω).

3.7.4. Ως προς την ένσταση του ΣΕΒ , ότι η ΟΒΕΣ δεν έχει ικανότητα (αρμοδιότητα) σύναψης της συγκεκριμένης ΣΣΕ, υποστηρίζονται τα εξής :

α. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 3 παρ. 1β, 8 παρ.2 και 11 παρ.2 του ν. 1876/90 προκύπτει ότι οι κλαδικές Σ.Σ.Ε. και διαιτητικές αποφάσεις, περιέχουν τους όρους εργασίας που αφορούν τους εργαζόμενους ομοειδών ή συναφών εκμεταλλεύσεων ή επιχειρήσεων πόλεως, περιφέρειας ή και όλης της χώρας.

Ομοειδείς είναι οι επιχειρήσεις που έχουν το αυτό αντικείμενο δραστηριότητας και λειτουργούν υπό τις αυτές περίπου συνθήκες παραγωγής και διαθέσεως προϊόντων ή παροχής υπηρεσιών και **συναφείς** είναι οι επιχειρήσεις που έχουν παρεμφερές αντικείμενο δραστηριότητας και λειτουργούν υπό παρόμοιες συνθήκες.

- β. Οι κλαδικές Σ.Σ.Ε. ρυθμίζουν τους όρους εργασίας των εργαζομένων, σε ομοειδείς ή συναφείς επιχειρήσεις, όπως αναφέρθηκε, ανεξάρτητα από την ειδικότητα των εργαζομένων και **συνάπτονται από συνδικαλιστικές οργανώσεις που καλύπτουν εργαζόμενους**, ανεξάρτητα από το επάγγελμα ή την ειδικότητα, ομοειδών ή συναφών επιχειρήσεων (άρθρο 3 παρ.4 ν.1876/90). Ενώ οι ομοιοεπαγγελματικές Σ.Σ.Ε. και Δ.Α. ρυθμίζουν τους όρους εργασίας εργαζομένων του αυτού επαγγέλματος, ανεξάρτητα από το είδος της επιχειρήσεως στις οποίες απασχολούνται.
- γ. Από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι, ειδικά για τις κλαδικές Σ.Σ.Ε. και Δ.Α., ο κλάδος των επιχειρήσεων που αφορούν μπορεί να είναι ευρύτερος ή στενότερος, αρκεί να περιλαμβάνει επιχειρήσεις που, από την άποψη οικονομικής δραστηριότητας, έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά ήτοι είναι ομοειδείς ή συναφείς, με την έννοια που αναφέρθηκε (Α.Π. 281/2002 ΕΕΔ 2003.1108, Α.Π. 1181/2001 ΕΕΔ 2003.729).
- δ. Εξ' άλλου, είναι δυνατόν, από ένα **ευρύτερο κλάδο, συναφών ή και ομοειδών επιχειρήσεων**, να αποσπώνται επιχειρήσεις, που έχουν ένα ειδικότερο αντικείμενο δραστηριότητας ή λειτουργούν υπό ιδιαίτερες συνθήκες και να σχηματίζουν έτσι αυτοτελή κλάδο. Π.χ. από κλάδο βιομηχανίας καλλυντικών, αποσπάται ο φαρμακευτικός κλάδος, από την κλωστοϋφαντουργική βιομηχανία αποσπώνται οι επιχειρήσεις νηματουργίας ή επιχειρήσεις κατασκευής ετοιμών ενδυμάτων φασόν και σχηματίζουν αυτοτελείς κλάδους. Στις περιπτώσεις αυτές οι αποσπώμενες από τον ευρύτερο κλάδο επιχειρήσεις, εφόσον έχουν ένα ειδικότερο αντικείμενο δραστηριότητας ή λειτουργούν κάτω από ειδικές συνθήκες παραγωγής ή διαθέσεως προϊόντων-υπηρεσιών τους (εφόσον δηλ. διαφοροποιούνται από τις λοιπές επιχειρήσεις του ευρύτερου κλάδου), νόμιμα συνιστούν ίδιο συνδικαλιστικό φορέα και επιδιώκουν την κατάρτιση ιδίων κλαδικών ΣΣΕ (Γ. Λεβέντης Τα είδη των συλλογικών συμβάσεων εργασίας υπό τον ν. 1876/90 ΔΕΝ 1993 σελ. 770).
- ε. Πάντως, ακραίο όριο της ελευθερίας, για ελαστικό προσδιορισμό του κλάδου (ευρύτερος ή στενότερος), είναι η μη υπέρβαση της συνάφειας των επιμέρους κλάδων δηλ. των ελάχιστων κοινών αντικειμενικών χαρακτηριστικών που επιτρέπουν τον καθορισμό ομοιόμορφων όρων εργασίας και που τέτοια στοιχεία είναι η κοινή παραγωγική δραστηριότητα και τα ίδια μέσα άσκησης μιάς δραστηριότητας (ΣτΕ 1879/1993 ΕΕΔ 53.536, Ι. Κουκιάδης Εργατικό Δίκαιο, Συλλογικές Εργασιακές Σχέσεις, Τομ. Β., σελ. 112).

ζ. Πολλές φορές, μπορεί να χαρακτηρίζονται ως κλάδοι και ολόκληροι τομείς οικονομικής δραστηριότητας όπως ο εμπορικός τομέας ή ο τομέας των υπηρεσιών, **με εντοπισμό, των αναγκαιών,** κατά νόμο, **στοιχείων συνάφειας,** στη λιγότερη εξειδίκευση, σε επιμέρους παραγωγικούς σκοπούς που υπάρχει στους τομείς αυτούς (Ι. Ληξουριώτης, Συλλογικές Εργασιακές Σχέσεις, Οι κοινωνικοί συνομιλητές στις συλλογικές διαπραγματεύσεις, σελ. 108, contra Παπασταύρου ΔΕΝ 53.479).

Όμως, δεν είναι δυνατόν να αποδοθεί ο χαρακτήρας του κλάδου ούτε στη βιομηχανία ούτε στη βιοτεχνία, αφού οι όροι αυτοί απλώς περιγράφουν, κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, μορφές παραγωγικής οργάνωσης ή οικονομικούς τομείς, αδιάφορα από το συγκεκριμένο αντικείμενο και είδος παραγωγής και συνεπώς δεν μπορούν εννοιολογικά να ταυτιστούν με αυτή του παραγωγικού κλάδου, στον οποίο αναφέρεται η διάταξη του άρθρου 3 παρ.1 περ.β του ν. 1876/90. Η έννοια του «κλάδου» και αντίστοιχα της κλαδικής ΣΣΕ, πρέπει να παραπέμπει σε ένα συγκεκριμένο τομέα παραγωγής ή υπηρεσιών, όπου οι υπαγόμενες σ' αυτόν επιχειρήσεις να λειτουργούν και να αναπτύσσονται με όμοιους ή παρεμφερείς οικονομικούς όρους, καθώς επίσης, με τις ίδιες περίπου συνθήκες παραγωγής και διάθεσης προϊόντων ή υπηρεσιών τους, έτσι ώστε να εντάσσονται στο ίδιο πεδίο ανταγωνισμού, ζήτημα το οποίο αποσκοπεί ακριβώς να αντιμετωπίσει και η ύπαρξη της δυνατότητας σύναψης κλαδικών ΣΣΕ. Με άλλα λόγια, οι εντασσόμενες σε ένα κλάδο επιχειρήσεις θα πρέπει αντικειμενικά να εντάσσονται στο ίδιο πεδίο ανταγωνισμού και όχι να καλύπτουν άσχετους μεταξύ τους τομείς παραγωγής υπηρεσιών. Έτσι **δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, γενικώς, η «βιομηχανία» ως «κλάδος»,** υπό την ανωτέρα έννοια **αφού εντός αυτής αναπτύσσονται και λειτουργούν πλήθος παραγωγικοί τομείς, εντελώς άσχετοι μεταξύ τους και χωρίς καμία ανταγωνιστική μεταξύ τους σχέση** (βλ. σχόλια Ι. Ληξουριώτη στην αντίθετη κρίση της 179/2004 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, ΔΕΕ 2004 σελ.589, ο ίδιος ΔΕΕ 2004 σελ. 132, Ι. Κουκιάδης όππ σελ. 112, Δ. Ζερδελής, στην από 15-9-2003 «Γνωμοδότηση» σελ.7, contra Γ. Λεβέντης, ο οποίος, στην από 15-12-2003 «Γνωμοδότηση», χαρακτηρίζει τη βιομηχανία («Βιομηχανικές Επιχειρήσεις») «ευρύτερο κλάδο» και «υποκλάδο τις βιομηχανικές επιχειρήσεις επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου όπως και ο Απ. Μετζητάκος στην εργασία του «Ίκανότητα για σύναψη κλαδικής ΣΣΕ», ΔΕΕ 2005 σελ. 32).

- η. Οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των εργαζομένων διέπονται όσον αφορά την ίδρυση και λειτουργία τους από τις διατάξεις του ν. 1264/82 όπως συμπληρώνονται από τις διατάξεις των άρθρων 78 επ. ΑΚ.

Από τα άρθρα 1 παρ. 3 εδ.β και 7 παρ.1 του ν.1264/82 προκύπτει και η κατηγοριοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων, που στηρίζεται στην κοινότητα των συμφερόντων, με βάση το είδος της εργασίας, το είδος παραγωγικής διαδικασίας (μονάδα παραγωγής, τον κλάδο οικονομίας) και τόπο παροχής εργασίας των μελών. Με βάση τα κριτήρια αυτά διακρίνονται σε ομοιοεπαγγελματικές, επιχειρησιακές, και κλαδικές συνδικαλιστικές οργανώσεις (τοπικές, εθνικές και διεθνείς).

Ομοιοεπαγγελματικές είναι οι οργανώσεις που συσπειρώνουν τα μέλη τους, με βάση το είδος της προσφερόμενης εργασίας (π.χ. υποδηματεργάτες, ηλεκτρολόγοι, λογιστές).

Στις κλαδικές οργανώσεις ως κριτήριο λαμβάνεται η οικονομική λειτουργία της ανθρώπινης δραστηριότητας στον παραγωγικό μηχανισμό, η κοινή συμβολή περισσότερων ανομοιογενών δραστηριοτήτων στην παραγωγή ενός κοινού αποτελέσματος. Έτσι σημείο αναφοράς είναι συγκεκριμένες παραγωγικές μονάδες που συνιστούν κάποιο κλάδο της οικονομίας, στον οποίο υπηρετούν οι εργαζόμενοι (π.χ. χημικός κλάδος, κλάδος μεταφορών).

Το ίδιο σύστημα οργανώσεως υιοθετεί ο ν. 1264/82 και για τις **Ομοσπονδίες**. Αυτές **συγκροτούνται** από δύο ή περισσότερες συνδικαλιστικές οργανώσεις του **ίδιου ή του συναφούς κλάδου** οικονομικής δραστηριότητας ή του ίδιου ή συναφών επαγγελματών (άρθρο 1 παρ. 3).

Από τον ορισμό που δίνει ο νόμος προκύπτει ότι οι ομοσπονδίες μπορεί να είναι **μόνο** κλαδικές ή ομοιοεπαγγελματικές.

Όμως, εκτός από τις προηγούμενες διακρίσεις των συνδικαλιστικών οργανώσεων, υπάρχει και η διάκριση με βάση τη γενική κοινότητα συμφερόντων. Πρόκειται για τη διάκριση σε διεπαγγελματικές ή διακλαδικές συνδικαλιστικές οργανώσεις, σε αντιδιαστολή προς τις οργανώσεις με ειδικότητα συμφερόντων, όπως οι ομοιοεπαγγελματικές, κλαδικές κ.λ.π.

Γενικές συνδικαλιστικές οργανώσεις (διεπαγγελματικές ή διακλαδικές) είναι οι οργανώσεις που ιδρύονται με βάση τη γενική κοινότητα συμφερόντων,

που έχουν τα μέλη τους, αποκλειστικά, συνεπεία του γεγονότος ότι παρέχουν εξηρημένη εργασία.

Τέτοιες οργανώσεις, που αναγνωρίζονται ευθέως από το ν. 1264.82, είναι οι Γενικές Συνομοσπονδίες, που μπορούν να συνάπτουν συλλογικές συμβάσεις εργασίας και τα Εργατικά Κέντρα, που δεν μπορούν να συνάπτουν συλλογικές συμβάσεις εργασίας.

Ως προς τις λοιπές γενικές οργανώσεις και ανεξάρτητα από το γεγονός εάν μπορούν να ιδρυθούν τέτοιες οργανώσεις, ως συνδικαλιστικές οργανώσεις, κατά την έννοια του νόμου 1264/82 αυτές, σε κάθε περίπτωση, θα έχουν περιορισμένη ικανότητα π.χ. δεν θα μπορούν να ενταχθούν στο επίσημο συνδικαλιστικό σύστημα, δεν θα μπορούν να συγκροτούν Ομοσπονδίες, **δεν θα μπορούν να συνάπτουν συλλογικές συμβάσεις εργασίας** (βλ. Κουκιάδη, Λεβέντη, Ληξουριώτη, Μετζητάκο οππ).

- η. Όπως αναφέρθηκε, αρμοδιότητα, κατά νόμο (άρθρο 3 παρ.4 ν.1876/90), για τη σύναψη κλαδικών συλλογικών συμβάσεων εργασίας, έχουν, αποκλειστικά, οι κλαδικές συνδικαλιστικές οργανώσεις δηλαδή οι συνδικαλιστικές οργανώσεις, του αντίστοιχου κλάδου, που εκπροσωπούν εργαζόμενους ομοειδών ή συναφών επιχειρήσεων, ανεξάρτητα από το επάγγελμα ή την ειδικότητά τους (Γ. Λεβέντης, Συλλογικό Εργατικό Δίκαιο σελ. 372).

Στην κρινόμενη συλλογική διαφορά, όπως προκύπτει από τα άρθρα 1,2 και 4 του Καταστατικού της «Ομοσπονδίας Βιομηχανικών Εργατοϋπαλληλικών Σωματείων» (ΟΒΕΣ), αυτή «συγκροτείται από **βιομηχανικά** εργοστασιακά και επιχειρησιακά σωματεία... καθώς και από άλλα σε πανελλαδική κλίμακα **βιοτεχνικά** σωματεία σε επίπεδο Νομού, ομίλους επιχειρήσεων...».

Δηλαδή, καλύπτει, κατά το καταστατικό της, τους εργαζόμενους όχι ενός ορισμένου παραγωγικού κλάδου, αλλά του συνόλου της βιομηχανίας και της βιοτεχνίας, που, όπως αναφέρθηκε, δεν μπορούν να θεωρηθούν «κλάδοι», κατά την έννοια του ν. 1876/90, αφού περιλαμβάνουν ετερόκλητες επιχειρήσεις, με εντελώς διαφορετική παραγωγική δραστηριότητα, παραγωγική διαδικασία και μέσα επιδίωξης της, ώστε να ελλείπει κάθε «ομοιογένεια» ή έστω συνάφεια των επιχειρήσεων που τις συνθέτουν (βιομηχανία – βιοτεχνία).

Έτσι, κατά την άποψη αυτή, η οργάνωση των εργαζομένων, «Ομοσπονδία Βιομηχανικών Εργατοϋπαλληλικών Σωματείων» (ΟΒΕΣ), ανεξάρτητα από το ότι αποτελεί συνδικαλιστική οργάνωση, κατά την έννοια του

ν. 1264/82, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «κλαδική συνδικαλιστική οργάνωση», με αρμοδιότητα να συνάπτει, κατά το άρθρο 3 παρ. 4 ν.1876/90, «κλαδική σσε», όπως επιδιώκει στην προκειμένη περίπτωση, για τους όρους αμοιβής και εργασίας των εργαζομένων στις βιομηχανικές επιχειρήσεις επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου, γιατί, η προηγούμενη διάταξη του ν. 1876/90, αποδίδει τη σχετική αρμοδιότητα μόνο σε συνδικαλιστικές οργανώσεις, που καλύπτουν εργαζόμενους ομοειδών ή συναφών επιχειρήσεων, του ίδιου κλάδου και όχι σε «διακλαδικές» συνδικαλιστικές οργανώσεις, όπως είναι η ίδια, κατά το καταστατικό της.

(βλ. τις ΔΑ με αριθ. 48/05 και 53/03).

3.7.5. Κατά την ορθότερη και κρατούσα άποψη, ισχύουν τα εξής:

- α. Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 321 επ. ΚΠολΔ, οι τελεσίδικες αποφάσεις των πολιτικών δικαστηρίων αποτελούν δεδικασμένο, το οποίο εκτείνεται στο ουσιαστικό και δικονομικό ζήτημα που κρίθηκε, υπάρχει μεταξύ των ίδιων προσώπων με την ίδια ιδιότητα, μόνο για το δικαίωμα που κρίθηκε και εφόσον πρόκειται για το ίδιο αντικείμενο και την ίδια νομική και ιστορική αιτία και ισχύει υπέρ και κατά των διαδίκων.
- β. Στην προκειμένη περίπτωση επί της από 16.9.2002 αγωγής της ΟΒΕΣ, κατά του ΣΕΒ, με την οποία ζήτησε να αναγνωρισθεί η ακυρότητα της υπ' αριθ. πρωτ, ΟΜΕΔ, 1181/2002 πράξης – έκθεσης του Μεσολαβητή Ι.Τ., με την οποία έκρινε ότι η ΟΒΕΣ δεν έχει την ικανότητα σύναψης της εν λόγω ΣΣΕ και να αναγνωρισθεί η τέτοια ικανότητά της, εκδόθηκε η υπ' αριθ. 8222/2006 τελεσίδικη απόφαση του Εφετείου Αθηνών, η οποία δέχθηκε τα εξής: Με το άρθρο 3 παρ. 1 εδ. β του ν. 1876/90 θεσπίζεται ειδική κατηγορία κλαδικών ΣΣΕ, ανεξάρτητη από τις ομοιοεπαγγελματικές. Αυτές αφορούν εργαζόμενους δύο ή περισσότερων ομοειδών ή συναφών επιχειρήσεων ή εκμεταλλεύσεων ορισμένης πόλης ή περιφέρειας ή και όλης της χώρας, αδιάκριτα από το επάγγελμα ή την ειδικότητα των εργαζομένων. Οι κλαδικές ΣΣΕ συνάπτονται από πρωτοβάθμιες ή δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις, που καλύπτουν εργαζόμενους ανεξάρτητα από το επάγγελμα ή την ειδικότητα ομοειδών ή συναφών επιχειρήσεων του ίδιου κλάδου και από εργοδοτικές οργανώσεις. Δευτεροβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις είναι οι Ομοσπονδίες και τα Εργατικά Κέντρα. Οι ομοσπονδίες είναι ενώσεις δύο τουλάχιστον σωματείων του ίδιου ή συναφών κλάδων οικονομικής δραστηριότητας ή του ίδιου ή συναφών επαγγελμάτων. Από τις διατάξεις αυτές συνάγεται ότι ως δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση που μπορεί από εργατικής

πλευράς να συνάψει κλαδική ΣΣΕ, θεωρείται όχι μόνο η ομοσπονδία που κατά το καταστατικό της καλύπτει αποκλειστικά τους εργαζόμενους του κλάδου αυτού, αλλά και αυτή που καλύπτει τους εργαζόμενους ανεξάρτητα από επαγγελματική ειδικότητα, ευρύτερου τομέα οικονομικής δραστηριότητας στον οποίο περιλαμβάνεται ο κλάδος (π.χ. του βιομηχανικού τομέα), εφόσον είναι η πιο αντιπροσωπευτική κλαδική (δηλ. του συγκεκριμένου κλάδου) ομοσπονδία, γιατί και πάλι διαθέτει τη σχετική, σύμφωνα με το καταστατικό της αρμοδιότητα (βλ. ΑΠ 698/2001 ΔΕΝ 2001 σελ. 1167, ΑΠ 1286/1999 ΔΕΝ 2000 σελ. 145, ΑΠ 598/1999 ΔΕΝ 2000 σελ. 1555). Η ΟΒΕΣ είναι δευτεροβάθμια συνδικαλιστική οργάνωση του ν. 1264/82, που έχει συσταθεί νόμιμα και είναι οργανωμένη με βάση τους επί μέρους συναφείς μεταξύ τους κλάδους οικονομικής δραστηριότητας, που συνθέτουν τον ευρύτερο κλάδο των βιομηχανικών επιχειρήσεων. Στη δύναμή της σήμερα, ως μέλη ανήκουν όλες σχεδόν οι πρωτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις των βιομηχανιών επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου, μεταξύ των οποίων οι οργανώσεις της ΣΕΛΜΑΝ Χαλκίδας, ΑΒΕΞ Πάτρας, ΑΚΡΙΤΑΣ Αλεξανδρούπολης και ΣΕΛΜΑΝ Κομοτηνής, οι οποίες οργανώσεις καλύπτουν το 90% των εργαζομένων του κλάδου και γι' αυτό η ΟΒΕΣ είναι και σήμερα η πλέον αντιπροσωπευτική οργάνωση, κατά την έννοια του άρθρου 6 ν. 1876/90, προς σύναψη κλαδικής ΣΣΕ για τους μισθωτούς των εν λόγω επιχειρήσεων (βιομηχανιών επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου). Με βάση συνεπώς τα παραπάνω η ΟΒΕΣ είναι κλαδική συνδικαλιστική οργάνωση, κατά την έννοια των διατάξεων του ν.1264/82 και έχει την ικανότητα και νομιμοποιείται κατά τα άρθρα 3 παρ. 4 και 6 παρ. 1 ν. 1876/90 να εγείρει συλλογικές διαφορές εργασίας και να συνάψει κλαδική σε για τους όρους αμοιβής και εργασίας του προσωπικού των βιομηχανικών επιχειρήσεων επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου όλης της χώρας (βλ. και τις ΔΑ με αριθ. 42/04 και 6/06).

Από την ανωτέρω απόφαση έχει δημιουργηθεί δεδικασμένο, σύμφωνα με το οποίο η ΟΒΕΣ είναι δευτεροβάθμια κλαδική συνδικαλιστική οργάνωση νόμιμα συνεστημένη και δικαιούται να συνάψει ΣΣΕ για τους όρους αμοιβής και εργασίας των εργαζόμενων στις βιομηχανικές επιχειρήσεις επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου όλης της χώρας και το οποίο δεδικασμένο δεσμεύει τον ΣΕΒ.

Το γεγονός ότι η ανωτέρω απόφαση δεν έχει θεωρηθεί και υπογραφεί, όπως ορίζει η διάταξη του άρθρου 306 ΚΠολΔ, δεν επηρεάζει τη δημιουργία του δεδικασμένου, καθόσον οι αποφάσεις των πολυμελών πολιτικών δικαστηρίων,

επάγονται τις έννομες συνέπειες από τη δημοσίευσή τους, όπως ορίζει η διάταξη του άρθρου 304 ίδιου Κώδικα.

3.7.6. Τέλος πρέπει να σημειωθούν και τα εξής :

Και οι δύο αντιτιθέμενες απόψεις συμφωνούν ότι η ΟΒΕΣ είναι νόμιμη, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 1264/82, συνεστημένη συνδικαλιστική οργάνωση. Εριζόμενο θέμα είναι εάν έχει την ικανότητα να υπογράψει κλαδική σσε για τους εργαζόμενους στις βιομηχανικές επιχειρήσεις επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου. Η άποψη που υποστηρίζει ότι δεν έχει τέτοια ικανότητα, προβάλλει το επιχείρημα ότι η Βιομηχανία δεν είναι κλάδος και συνεπώς ή ΟΒΕΣ, ως συνδικαλιστική οργάνωση εργατοϋπαλλήλων βιομηχανικών γενικά επιχειρήσεων δεν μπορεί να υπογράψει κλαδική σσε του κλάδου της Βιομηχανίας.

Στην προκειμένη όμως περίπτωση η ΟΒΕΣ δεν προβάλλει το δικαίωμα να υπογράψει σσε για τον κλάδο γενικά της Βιομηχανίας, αλλά για ένα μέρος, τμήμα, κλάδο ή υποκλάδο της Βιομηχανίας, ήτοι της βιομηχανίας ξύλου, καθόσον στον κλάδο αυτό δεν υπάρχει αντίστοιχη κλαδική συνδικαλιστική οργάνωση των εργαζομένων ή σε κάθε περίπτωση η ΟΒΕΣ είναι η πλέον αντιπροσωπευτική. Αυτή η πρακτική είναι διαδεδομένη στο χώρο των ΣΣΕ. Η Ομοσπονδία Κλωστοϋφαντουργίας, Ιματισμού , Δέρματος, δεν υπογράφει μία μόνο σσε, αλλά ξεχωριστές σσε για τους επί μέρους κλάδους, (Κλωστοϋφαντουργία, Ιματισμό , Δέρμα , βυρσοδέψες, γουνεργάτες κλπ.) Η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων υπογράφει μεγάλο αριθμό σσε για διάφορους κλάδους του εμπορίου ή των υπηρεσιών.

4. Κατόπιν αυτών κατέληξα στην παρακάτω απόφαση, για την οποία εκτός από τα παραπάνω, έλαβα υπόψη και τα εξής :

4.1. Το γεγονός ότι στον κλάδο της επεξεργασίας και κατεργασίας ξύλου δραστηριοποιούνται 4 βιομηχανικές επιχειρήσεις, ήτοι η ΣΕΛΜΑΝ με δύο εκμεταλλεύσεις (Χαλκίδα και Κομοτηνή), ΑΒΕΞ Πάτρας, ΑΚΡΙΤΑΣ Αλεξανδρούπολης και ΝΕΟΣΕΤ Χαλκίδας. Από τις επιχειρήσεις αυτές, στις οποίες υπάρχουν σωματεία εργαζομένων, μέλος του ΣΕΒ είναι μόνο η ΣΕΛΜΑΝ. Αυτό σημαίνει ότι η όποια συλλογική ρύθμιση, εάν δεν κηρυχθεί υποχρεωτική , θα ισχύσει μόνο για τους εργαζόμενους στη ΣΕΛΜΑΝ. Ήδη, όπως δηλώθηκε η ΣΕΛΜΑΝ υπόγραψε με τα σωματεία ΣΣΕ, με αυξήσεις σε ποσοστό 3% από 1.1.2007 και 3% από 1.8.07.

4.2. Το γεγονός ότι στις παραπάνω επιχειρήσεις υπάρχουν επιχειρησιακές ΣΣΕ, με τις οποίες, όπως δηλώθηκε από την εργατική πλευρά, οι όροι αμοιβής και

εργασίας είναι συνολικά ευνοϊκότεροι από τις ομοιοεπαγγελματικές ρυθμίσεις, στις οποίες υπάγονται οι εργαζόμενοι ανάλογα με την ειδικότητά τους. Το πρόβλημα εντοπίζεται στο ότι οι ομοιοεπαγγελματικές ρυθμίσεις, που αποτελούν τον οδηγό ρύθμισης των επιχειρησιακών σε καθυστερούν να κηρυχθούν υποχρεωτικές, με αποτέλεσμα να καθυστερούν οι εργαζόμενοι να εισπράττουν τις αυξήσεις.

4.3. Το γεγονός ότι η υπ' αριθ. 6/06 Δ.Α. ισχύει από 4.2.2006 και καταγγέλθηκε στις 27.4.2007.

Άρθρο 1 **Πεδίο Εφαρμογής**

- α. Στις διατάξεις της παρούσας υπάγεται το πάσης φύσεως προσωπικό, που απασχολείται με συμβάσεις εξαρτημένης εργασίας, σε βιομηχανικές επιχειρήσεις κατεργασίας και επεξεργασίας ξύλου, όλης της Χώρας, ανεξάρτητα από το επάγγελμα, τη θέση ή την ειδικότητα.
- β. Η παρούσα ισχύει αποκλειστικά και μόνο για τους μισθωτούς που είναι μέλη πρωτοβάθμιων συνδικαλιστικών οργανώσεων μελών της ΟΒΕΣ.

Η ιδιότητα του μέλους αποδεικνύεται με την προσκόμιση στον υπόχρεο εργοδότη σχετικής βεβαίωσης που εκδίδεται από τις πρωτοβάθμιες οργανώσεις που ανήκουν στην ΟΒΕΣ και για λογαριασμό αυτής.
- γ. Από εργοδοτικής πλευράς δεσμεύονται μόνο όσες επιχειρήσεις είναι μέλη του ΣΕΒ.

Άρθρο 2 **Αποδοχές**

- α. Οι βασικοί μηνιαίου μισθοί και τα βασικά ημερομίσθια των εργαζομένων του άρθρου 1 της παρούσης, όπως έχουν διαμορφωθεί στις 30.4.07, σύμφωνα με την υπ' αριθ. 6/06 ΔΑ (πράξη κατάθεσης 2/12.5.2006) αυξάνονται από 1.5.2007 κατά ποσοστό 3% και όπως θα έχουν διαμορφωθεί στις 31.7.2007 αυξάνονται περαιτέρω από 1.8.07 κατά ποσοστό 3%.
- β. Τα επιδόματα, οι πρόσθετες αμοιβές και οι πάσης φύσεως παροχές που προβλέπονται από τις μέρους ομοιοεπαγγελματικές ΣΣΕ ή ΔΑ περί των οποίων το άρθρο 2 της υπ' αριθ. 6/2006 ΔΑ, εξακολουθούν να καταβάλλονται στους υπαγόμενους στην παρούσα μισθωτούς, υπό τις αυτές προϋποθέσεις,

υπολογιζόμενες επί των βασικών μισθών και ημερομισθίων, όπως διαμορφώνονται με την παρούσα.

- γ. Σε περίπτωση που οι καθοριζόμενες με την παρούσα συνολικές αποδοχές (βασικοί μισθοί – ημερομίσθια και επιδόματα), υπολείπονται των συνολικών αποδοχών που προβλέπονται από τις αναφερόμενες στην υπ' αριθ. 6/2006 ΔΑ, καταβάλλεται διορθωτικό ποσό, ίσο με το υπολειπόμενο.

Άρθρο 3

Ισχύς προηγούμενων όρων

Αποδοχές ανώτερες από αυτές που καθορίζονται με την παρούσα ή ευνοικότεροι όροι εργασίας που προβλέπονται από νόμους, διατάγματα, υπουργικές αποφάσεις, ΣΣΕ, ΔΑ, εσωτερικούς κανονισμούς, έθιμα ή ατομικές συμβάσεις εργασίας δεν θίγονται από τις διατάξεις της παρούσας και εξακολουθούν να ισχύουν.

Κατά τα λοιπά εξακολουθούν να ισχύουν οι όροι της υπ' αριθ. 6/2006 ΔΑ και όλων των προηγούμενων ΣΣΕ ή ΔΑ, που δεν είναι αντίθετοι με την παρούσα.

Άρθρο 4

Έναρξη Ισχύος

Η ισχύς της παρούσας αρχίζει από 1.5.2007.

*Ημερομηνία έκδοσης Διαιτητικής Απόφασης
Αθήνα, 9 Ιουλίου 2007*

Ο ΔΙΑΙΤΗΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΣΑΚΙΡΗΣ